

ustawowej definicji emigranta, wydawanie zaświadczeń na otrzymanie paszportów emigracyjnych oraz załatwianie wszystkich innych spraw, związanych z uzyskaniem paszportów emigracyjnych; granice uprawnień ekspozytur w zakresie wykonywania powyższych czynności będą oznaczane zarządzeniami Urzędu Emigracyjnego, ogłoszonymi w „Monitorze Polskim”;

- b) kontrola przedsiębiorstw, trudniących się przewozem emigrantów oraz rozstrzygnięcie spraw, wynikających z umów przewozowych, zawartych przez emigrantów z przedsiębiorstwami przewozowymi;
- c) wykrywanie przestępstw, przewidzianych w art. 58, 59, 60, 62, 63, 64 i 65 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r. o emigracji, przyjmowanie doniesień i skarg w sprawach nielegalnego werbunku, agitacji i pośrednictwa emigracyjnego, przeprowadzanie dochodzeń w myśl art. 68 tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o emigracji, kierowanie spraw do władz sądowych, względnie powiatowych władz administracji ogólnej;
- d) udzielanie osobom, zamierzającym emigrować, jako też instytucjom, posiadającym zezwolenie, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r. o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799) informacji o przepisach obowiązujących przy emigracji, o warunkach podróży, o warunkach fizycznych i gospodarczych kraju przeznaczenia i t. d. w granicach instrukcji otrzymanych z Urzędu Emigracyjnego;
- e) nadzór nad sposobem informowania emigrantów przez instytucje społeczno-kulturalne, filantropijne i gospodarcze oraz przedkładanie Urzędowi Emigracyjnemu wniosków w sprawie udzielania zezwoleń, przewidzianych art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r. o emigracji;
- f) nadzór nad najmowaniem robotników polskich zagranicę, o ile nadzór ten będzie zlecony osobnym każdorazowym zarządzeniem Urzędu Emigracyjnego;
- g) rozstrzygnięcie odwołań od orzeczeń państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (komunalnych urzędów pośrednictwa pracy), zastrzeżonych w myśl § 23 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 6, poz. 37) Urzędowi Emigracyjnemu, w sprawach wydawania zaświadczeń na otrzymanie paszportów emigracyjnych; odwołania w tychże sprawach od orzeczeń państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami w Warszawie, Krakowie, Lwowie, Brześciu n/B. i Białymstoku rozstrzyga Urząd Emigracyjny.

§ 3. Od decyzji, wydanych przez ekspozyturę w sprawach, wymienionych w punktach a) i b) § 2, służy odwołanie do Urzędu Emigracyjnego w ciągu dni 14 przy zastosowaniu przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

806.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 6 października 1928 r.

o postępowaniu lekarzy inspekcji pracy i o stosunku ich do innych organów inspekcji pracy.

Na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590) zarządzam co następuje:

§ 1. Do pomocy inspektorom pracy w sprawach nadzoru nad zakładami i przedsiębiorstwami, podległymi inspekcji pracy w zakresie ochrony zdrowia pracowników i higieny pracy powoływani są: lekarze inspekcyjni przy obwodowych inspektorach pracy i lekarze inspekcyjni przy okręgowych inspektorach pracy.

§ 2. Lekarze inspekcyjni przy obwodowych inspektorach pracy powołani będą w szczególnie uprzemysłowionych obwodach, skupiających znaczną liczbę zakładów pracy o charakterze fabryczno-przemysłowym lub górniczym.

Lekarze inspekcyjni przy obwodowych inspektorach pracy sprawują czynności, powierzone im przez obwodowego inspektora pracy z zakresu działania obwodowych inspektorów pracy, dotyczące ochrony zdrowia pracowników i higieny pracy.

W szczególności lekarze inspekcyjni przy obwodowych inspektorach pracy obowiązani są:

a) czuwać nad higieniczno-sanitarnymi warunkami pracy w zakładach pracy ze szczególnym zwróceniem uwagi na te zakłady, w których produkcja z natury swej wywiera szkodliwy wpływ na zdrowie pracowników przez mogące nastąpić zatrucia, zarażenia chorobami zakaźnymi lub przez wywołanie istotnych zmian fizjologicznych, szkodliwych dla normalnego funkcjonowania organizmu;

b) przeprowadzać badania szkodliwych lub podejrzanych o szkodliwość dla zdrowia pracowników substancji, surowców i półfabrykatów, używanych przy produkcji, względnie przesyłać je do zbadania przez Państwowy Zakład Higieny lub też inne odpowiednie instytucje i zakłady;

c) przeprowadzać badania pracowników, podejrzanych o choroby zawodowe, oraz współdziałać z innymi władzami właściwymi w czynnościach, ma-

jących na celu zwalczanie i zapobieganie chorobom zawodowym na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 676);

d) przeprowadzać badania warunków pracy młodocianych i kobiet oraz wpływu tych warunków na zdrowie i ustrój fizjologiczny młodocianych i kobiet;

e) nadzorować nad powszechnem stosowaniem badań lekarskich młodocianych przed przyjęciem ich do pracy i nad racjonalnością tych badań;

f) wykonywać wszelkie czynności z zakresu działania obwodowych inspektorów pracy, wymagające wiedzy lekarskiej.

§ 3. Przy wykonywaniu swych czynności lekarze inspekcyjni przy obwodowych inspektorach pracy korzystają w myśl art. 19 i 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy z uprawnień, przysługujących podinspektorom pracy przy obwodowych inspektorach pracy.

Lekarze inspekcyjni przy obwodowych inspektorach pracy podlegają służbowo tym ostatnim inspektorom.

§ 4. Okręgowy inspektor pracy mocen jest czasowo delegować lekarza inspekcyjnego przy obwodowym inspektorze pracy do innego obwodu, w którym lekarz inspekcyjny ustanowiony nie został.

Główny Inspektor Pracy mocen jest czasowo delegować lekarza inspekcyjnego przy obwodowym inspektorze pracy do obwodu, położonego w innym okręgu.

Lekarz inspekcyjny, delegowany do innego obwodu, podlega służbowo przez czas trwania delegacji inspektorowi pracy tegoż obwodu.

§ 5. Lekarze inspekcyjni przy okręgowych inspektorach pracy mają za zadanie czuwanie nad należytem wykonywaniem przez obwodowych inspektorów pracy oraz przez lekarzy inspekcyjnych przy obwodowych inspektorach pracy ich obowiązków w zakresie ochrony zdrowia pracowników i higieny pracy.

Lekarze inspekcyjni przy okręgowych inspektorach pracy działają na mocy upoważnienia tych inspektorów i przy wykonywaniu swych zadań korzystają z uprawnień, przysługujących podinspektorom pracy przy okręgowych inspektorach pracy, przy czym mogą zwiedzać zakłady pracy i przedsiębiorstwa na terenie okręgu; w razie potrzeby wydania zarządzeń lekarze inspekcyjni przy okręgowych inspektorach pracy zwracają się z odpowiednim zleceniem do właściwego obwodowego inspektora pracy, względnie do lekarza inspekcyjnego przy tymże inspektorze pracy.

Lekarze inspekcyjni przy okręgowych inspektorach pracy podlegają służbowo właściwym okręgowym inspektorom pracy.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

807.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 1 października 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wojskowych i Skarbu w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni.

Na podstawie artykułów 3, 4 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 334) zarządza się co następuje:

§ 1. Do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni uprawnione są osoby:

- a) które ukończyły cywilne szkoły lub kursy kucia koni, upoważnione przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu do przeprowadzania egzaminów i wydawania świadectw, stwierdzających posiadanie kwalifikacji do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni i które ponadto złożyły wymagany końcowy egzamin, albo
- b) które ukończyły wojskowe szkoły lub kursy kucia koni, upoważnione przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu do wykonywania czynności, wymienionych w punkcie a) niniejszego paragrafu i złożyły wymagany końcowy egzamin, albo
- c) które złożyły wymagany egzamin przed komisją egzaminacyjną, ustanowioną przez wojewodę (Komisarza Rządu m. st. Warszawy) lub przed komisją egzaminacyjną, powołaną przez instytucję upoważnioną do tego przez wojewodę (Komisarza Rządu m. st. Warszawy) według zasad, określonych w § 20 do 27 rozporządzenia niniejszego.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do osób, które przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia trudniły się samodzielnie zawodem kuciem koni, bądź posiadały świadectwa, uprawniające je do samodzielnego wykonywania tego zawodu, wydane na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów.

Postanowienia te nie dotyczą również pracowników zatrudnionych u jednego posiadacza koni kuciem tylko tych koni, które znajdują się w jego posiadaniu.

Cywilne szkoły i kursy kucia koni.

§ 2. Cywilne szkoły i kursy kucia koni upoważnia do przeprowadzenia egzaminów i wydawania świadectw (§ 1 p. a) Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przez zatwierdzenie statutów tych szkół i kursów.

O szkołach i kursach, które uzyskały upoważnienie do przeprowadzania egzaminów i wydawania